

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ DE ALBA IULIA ȘI SIBIU

PREȚUL INSERȚIUNILOR:

Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Inserțiunile se adresează ADMINISTRĂȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA

se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

ABONAMENTUL:

Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

Fecioara Maria

Doi bătrâni Ioachim și Ana, mîhniți și totuși plini de credință, priveau apusul soarelui care-și scâldea ultimile raze peste cupolele aurii ale templului din Ierusalim.

Ce tristă e casa fără copii, spuse unul dintrînși.

Celălalt înclină ușor capul, confirmînd gîndul trist al tovarășului de viață, ducîndu-și bătrînețea într-o nesfîrșită tristețe. Noaptea cădea ușor pe valea Cedronului, prinzînd în marea neagră pe cuvioșii bătrîni, întristați de a nu fi știut și cunoscut încă bucuria paternității.

Și cînd minunea se întîmplă, cînd Ana — aleasă de Dumnezeu — născu pe Fecioara Maria, e greu să ne putem închipui bucuria cuvioșilor părinți ce vor fi avut acum în pragul bătrîneții.

Bătrînii făgăduiseră că pruncul ce se va naște va fi închinat templului. Păstrîndu-și făgăduința, Maria fu dusă și dăruită templului la vîrsta de trei ani, drept simbol al vieții fără prihană ce Dumnezeu îi hărăzise a avea în istoria slobozirii noastre din robia păcatului. Sfințenia sălășluia întrînsa, taina descoperirii dumnezeiești o făcuse ca ea să devină „mai cinstită decît heruovimii și mai slăvită decît serafimii”.

Iar cînd Maria împlini vîrsta potrivită, ea a fost aleasă de înțelepciunea lui Dumnezeu pe care mințea noastră n-o poate pricepe în toată taina ei, a naște pe Iisus Hristos, Mintuitorul lumii.

Iată cum zugrăvește Evanghelistul — așa de simplu și totuși atît de sublim — ziua aceasta a Bunei Vestiri: ... „Iar în a șasea lună (după ce se arătase lui Zaharia) îngerul Gavril fu trimis de Dumnezeu într-un oraș din Galileia, numit Nazaret, către o Fecioară logodită cu un bărbat care se chema Iosif din casa lui David, iar numele Fecioarei era Maria. Și intrînd îngerul la ea a grăit: „Bucură-te ceea ce ești plină de dar, Domnul este cu tine. Binecuvîntată ești tu între femei”.

Iar ea văzîndu-l s-a tulburat de cuvîntul lui și cugeta întru sine ce fel de închinăciune poate fi aceasta. Dar îngerul îi zise: „Nu te teme Marie, căci ai aflat har de la Dumnezeu. Și iată vei zămisli în pîntecele tău și vei naște fiu și vei chema numele lui Iisus. Acesta va fi mare și fiul celui prea înalt se va chema și Domnul Dumnezeu îi va da lui tronul părintelui său David. Și va împărăți peste casa lui Iacov în veci și împărăția lui nu va avea sfîrșit”.

Atunci Maria a zis către înger:

— „Cum va fi aceasta, de vreme ce eu nu știu de bărbat?” și răspunzînd îngerul, grăi:

— „Duhul Sfînt va pogori peste tine și puterea celui înalt te va umbri; pentru aceasta și sfințitul care se va naște din tine, fiul lui Dumnezeu se va chema”.

Zis-a atunci Maria:

— „Iată roaba Domnului. Fie mie după cuvîntul tău”. Și a plecat îngerul de la ea și s-a dus” ...

Arhanghelul Gavril își împlinise dumnezeiasca

solie: Fecioara Maria se cutremurase toată și, smerită, acceptase taina, cu adevărat mare pentru toată creștinătatea. Totuși, o clipă gîndul ei fugi la bătrînul Iosif: îi era logodnic, logodnic de mărturie, mai curînd un tutore, om în vîrstă și fără prihană. Acesta se și gîndise s-o părăsească în ascuns stăpînit de teama de a nu o face de rușine în fața lumii. Ingerul Domnului i se arată însă în vis, sfătîndu-l:

— „Iosif, fiul lui David, nu te teme să iei pe Maria soția ta, căci ceea ce s-a zămislit întrînsa, de la Duhul Sfînt este”. Și în noaptea aceea de care vorbesc evangheliștii și care nu-i alta decît „plinirea vremii”, staulul Betleemului își deschise larg porțile prin care avea să intre împăratul slavei. Fecioara Maria născu pe Iisus Hristos, rămînînd și după naștere tot fecioară. Nașterea lui supranaturală e a doua minune care intră în esența creștinismului, Fecioara Maria fiind doar o punte de trecere a lui Dumnezeu pe pămînt.

Nimic spectaculos, nimic neobișnuit, ci totul neînchipuit de firesc: „Lui Dumnezeu toate îi sînt cu putință”.

Și în noaptea sfîntă a Betleemului, păstorii se închină Pruncului și mamei lui, îngerii îl preamăriră ca pe un Dumnezeu adevărat. Nașterea tulbură pe Irod: viața Pruncului — și poate și a lui Iosif și a Mariei — erau în primejdie. Ingerul Domnului se arată în vis și-i spuse bătrînului Iosif:

— „Scoală, ia Pruncul și pe mama lui și fugi în Egipt și stai acolo pînă ce-ți voi spune eu, căci Irod va să caute Pruncul ca să-l omoare”.

Prin fuga în Egipt, calvarul vieții lui Iisus își deschide cea dintîi pagină.

Intorși în Nazaret, știm că Iisus se dezvolta sub ocrotirea dreptului Iosif și a mamei Sale. Impresionantă e întîmplarea de la Ierusalim, cînd Iisus — avînd 12 ani — a luat parte la pelerinajul de Paști. Cum la plecare Iisus „se pierduse”, după trei zile de căutare, Iosif și Maria îl găsiră în mijlocul cărturarilor șezînd în mijlocul dascălilor „ascultîndu-i și întrebîndu-i”.

Atunci Fecioara Maria rosti cu curiozitate și totuși cu duioasă dragoste de mamă: „Fiule, pentru ce ne-ai făcut așa?”

Bucuria găsirii nu are cuvinte nici de dojană și nici de supărare. O bucurie senină, stăpînită și totuși duioasă.

Iară Iisus le-a zis: „De ce mă căutați? nu ști-ați că eu trebuia să fiu în cele ale Tatălui meu?”

Și Evanghelistul continuă: „Și a plecat Iisus cu dînșii și a venit la Nazaret și le era supus. Iar mama lui păstra toate cuvintele acestea în inima sa. „Iisus însă sporea cu înțelepciunea, cu vîrsta și cu harul înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor”.

De acum înainte nu mai găsim nici o mărturie în Evangheliu despre Iisus pînă la începutul activității Sale publice. Sporirea înțelepciunii și a vîrstei se îndeplinește sub ocrotirea lui Dumnezeu și sub prețuirea oamenilor care „se mirau de înțelepciunea și răspunsurile lui”.

Tot aici găsim și ultima însemnare despre bătrînul tîmplar din Nazaret. Tăcerea ce se întinde asupra lui în timpul activității lui Iisus, ne face să credem, fără îndoială, că Iosif va fi murit înainte ca Iisus să fi împlinit vîrsta de treizeci

de ani, cînd se botează și ieși în lume pentru povăduirea dumnezeiești Sale învățături.

Fecioara Maria și-a urmat Fiul toată vremea activității Sale în decursul celor aproape trei ani și jumătate. Singur ucenicul iubit, evanghelistul Ioan, amintește de nunta din Cana Galileii unde a fost chemat Iisus cu mama Lui și ucenicii Săi.

„Și sfîrșindu-se vinul, a zis mama lui Iisus către dînsul „nu mai au vin”.

„Iară Iisus a zis: „femeie, ce ne privește pe tine și pe mine? N-a venit încă ceasul meu de nuntă”.

„Atunci a zis masa sa către slugi: orice va zice vouă, să faceți”.

Și prețîcînd apa în vin, s-au mirat toți de vinul cel bun. „Iisus a făcut astfel începutul minunilor sale în Cana Galileii și și-a arătat slava sa și au crezut într-însul ucenicii lui”.

Fără îndoială, Fecioara Maria va fi văzută tîmăduirile bolnavilor, vindecarea leproșilor, înmulțirea pîinilor, potolirea furtunei pe mare, va fi ascultat dumnezeiasca învățătură rostită în predica de pe munte sau în parabolele pline de înțelepciune.

Alături de Iisus și de ucenici — din care lipsește doar cel cu arginții — va fi ascultat strigătul urii fariseilor: „Răstigniți-l, răstigniți-l”.

După Cîntă, Iisus e prins, judecat și osîndit la moarte. Chinuit și batjocorit, suie pe Golgota ducîndu-și o vreme crucea răstignirii. Mama, sfîșiată de durere, privește neputincioasă și nu pricepe de ce Fiul său s-a învrednicit de o asemenea moarte. Pioasa Veronica îi întinde mahrama pe care s-a întipărit Chipul cel nefăcut de mîna al Răstignitului.

Totul s-a sfîrșit. De pe cruce, Iisus trimise un ultim gînd spre mama Sa. Era de față și Ioan, ucenicul iubit.

— „Iată mama ta”.

— „Femeie, iată fiul tău”.

Privi alături de purtătoarele de mir, la coborîrea în mormînt de către Nicodim și Arimateian. A treia zi îngerul îi spuse: „Bucură-te Fecioară, căci Fiul tău a înviat a treia zi din groapă”.

Poate acum ea va fi pătruns taina cuvintelor rostite cu ani în urmă: „Au nu ați înțeles că întru cele ale Tatălui meu mi se cade să fiu?”

După înălțare, Fecioara rămase printre ucenici: Ucenicul iubit o luă cu sine și o îngrijă. Locuința sa era pe muntele Sion. Cînd Ioan mărturisea pe Iisus în Ierusalim, Fecioara, retrasă în sihăstrie și rugă, primea pe Apostoli care veneau la ea să se învețe despre viața lui Iisus. Luca află amănunte impresionante și prețioase despre nașterea și copilăria lui Iisus. Priceput în ale picturii, tradiția spune că el a zugrăvit primul chip al Fecioarei.

După mărturia lui Evodiu — ucenicul lui Petru — Fecioara Maria mai trăi încă 20 ani, murind în vîrstă de aproape 70 de ani. A fost înmormîntată la poalele Măslinilor. Toma nu fusese de față. Inapoiindu-se, ceru să-i vadă mormîntul și pe ea. Iar deschizîndu-l, nu găsiră decît florile care-i acopereau giulgiul: trupul ei, care nu cunoscută stricăciunea, fusese luat de Fiul ei de pe pămînt și dus în cer de către îngerii, ca să strălucească întru mîrire de-adreapta lui Iisus.

(Continuare în pag. 2)

Biserica

Dacă ne gândim la sfântul lăcaș, unde ne adunăm la rugăciune curată în Dumineci și în sârbători; când ne gândim, zic, la sfântul lăcaș în care ascultăm dumnezeieștile slujbe și mai cu osebire Sfânta Liturghie, atunci, prin cuvântul „biserica”, înțelegem Casa lui Dumnezeu, Sălașul sfânt al Tatălui Cereșc.

Casa lui Dumnezeu a fost preînchipuită încă în Vechiul Testament și anume prin Cortul Sfânt înălțat de prorocul Moisi și de fiii lui Israil. În acel cort se strîngeau închinătorii Legii Vechi. În vremea ieșirii lor din Egipt, la slujbele religioase. În el sălășluia, în chip nevăzut, însuși Dumnezeu, ascultînd rugăciunile și plînd, după a Sa vrere și înțelepciune, cererile închinătorilor. Tot asemenea, firește, sălășluiește Tatăl Cereșc în Casa Sa cea sfîntă, în biserică în toate sfintele noastre biserici — ca să ne împlinescă și nouă, credincioșilor Noului Legământ, rugăciunile și dorințele curate. Măcar că Dumnezeu este pretutindenea de față, este în tot locul și în toată vremea cu noi, cînd ne aflăm în sfînta biserică îl simțim oarecum mai aproape de noi; îl simțim cu noi și în noi, în toată ființa noastră creștinească, pe Hristos Domnul, pe Mîntuitorul nostru cel totdeauna plin de har și de bunătate, după cum El însuși ne grăiește: „Unde sînt doi sau trei adunați în numele meu, acolo sînt și eu în mijlocul lor” (Matei 18, 20). El ne întîmpină în biserică, ne apropie de Sine, se unește cu noi prin Sfintele Taine, ca să ne mîntuiască după a Sa milă și după a noastră vrednicie.

Atît ca sfînt lăcaș, cît mai ales în starea ei de comunitate duhovnicească, Sfînta Biserică este Corabia lui Hristos, corabia mîntuirii noastre în Domnul și Mîntuitorul nostru Iisus Hristos. Și ca o corabie a fost preînchipuită în Legea Veche, prin corabia patriarhului Noe. În fruntea acelei corăbii, conducînd-o la liman, a veghiat Noe, cum zice Sf. Scriptură: El, Noe, „primînd descoperirile despre cele ce nu se vedeau încă și pătrunzîndu-se de frică sfîntă a făcut corabie, pentru mîntuirea familiei sale; prin credință s-a făcut moștenitor al dreptății, ce se dobîndește prin credință” (Evrei 11, 7).

Dar corabia mîntuirii noastre, Sfînta Biserică, îl are la cîrmă pe ziditorul ei, pe întemeietorul ei, pe Hristos Domnul. El, Hristos, o povățuiește, prin Duhul Sfînt, la limanul cel neînvi-forat și veșnic. Și nu duce la mîntuire doar o familie, precum făcea Noe, ci o comunitate întreagă, toată suflarea creștinească, pe toți cîți în Hristos s-au botezat, în Hristos s-au îmbrăcat, ale Lui învățături le împlinesc, cu ale Sale Sfinte Taine se împărtășesc.

Așadar, Hristos este întemeietorul și ziditorul Bisericii; tot El este cel ce o conduce în veci. El i-a așezat temelie de nezdruncinat, făcîndu-se însuși ca asemenea. Și „nimeni nu poate să-i pună altă temelie afară de cea pusă, care este Iisus Hristos” (I Corinteni 3, 11). El, Hristos, este și rămîne, în Biserică, pentru vecie, „piatra cea din capul unghiului” (Matei 21, 42), care „de la Domnul s-a făcut ... și este mînănată în

Fecioara Maria

(Urmare din pag. 1)

De acum o vor „ferici toate neamurile”, creștini din toate părțile lumii, care se vor pleca cu smerenie în fața cinstitei sale icoane. Iar în rugile Fecioarei pentru noi, găsi-vom toată duioșia și toată iubirea pe care, cea „mai cinstită decît heruvimii și mai slăvită decît serafimii”, va da-o celor ce vor cinsti-o ca pe o adevărată Născătoare de Dumnezeu și Maică a Domnului și a noastră a tuturor.

Emanoil Copăcianu

ochii noștri”. (Matei 21, 42), ... „este aleasă și de preț la Dumnezeu” (I Petru 2, 4).

Hristos conduce Biserica, El fiind capul ei. Dar „noi toți la un loc sîntem trupul lui Hristos, iar fiecare în parte sîntem membre ale aceluia trup” (I Cor. 12, 27), ... „sîntem membre ale trupului Lui, din carnea Lui și din oasele Lui” (Efeseni 5, 30). Noi, credincioșii Sfîntei Biserici, alcătuim o unitate în Iisus Hristos Domnul, o unitate duhovnicească armonică.

„Biserica se supune lui Hristos” (Efeseni 5, 24), pentru că El o iubește „și s-a dat pe Sine pentru ea, ca să o sfințească, curățînd-o cu baie de apă, prin cuvîntul Său, ca să o înfățișeze sieși Biserică slăvită, neavînd pată, sau momeală, sau altă ceva de felul acesta, ci ca să fie sfîntă și fără prihană”. (Efeseni 5, 26—27).

În Simbolul Credinței mărturisim că Biserica este „una, sfîntă, sobornicească și apostolească”.

Biserica este una pentru că „Mîntuitorul Iisus Hristos a întemeiat o singură Biserică (Matei 16, 18), pentru că are un singur cap, pe Iisus Hristos, pentru că ea este înfățișată ca singura mireasă a lui Hristos (Efeseni 5, 27), ca o casă a lui Dumnezeu și a lui Hristos (Evrei 3, 6; 10, 21), ca trupul unic al lui Hristos (Romani 12, 5), ca o singură turmă (Ioan 10, 16; 21, 15). Insuși Mîntuitorul zice: „Mă rog ... ca toți să fie una; precum Tu, Părinte, întru mine și eu întru tine, ca și aceștia întru noi să fie una ... Eu întru ei și tu întru mine, ca ei să fie desăvîrșit întru una” (Ioan 17, 20—23). Mîntuitorul Hristos mai aseamănă unitatea Bisericii cu unitatea dintre tulpina viței și mlădițe: „Eu sînt tulpina vieții, voi mlădițele” (Ioan 15, 25), zice El. „Biserica este una prin credință, viața duhovnicească, cult și conducere”.

Sf. Ciprian arată că „e un singur Dumnezeu, un singur Hristos și o singură Biserică”.

Biserica este sfîntă pentru că „sfînt este Capul ei, Mîntuitorul Iisus Hristos, pentru că sfinte sînt mijloacele mîntuirii, Duhul Sfînt care sălășluiește în Biserică pînă la sfîrșitul veacului, învățătura propovăduită și Trupul Domnului care e sfîntenția însăși”. Sf. Irineu scrie: „Unde e Biserica, acolo e și Duhul Sfînt și unde e Duhul Sfînt acolo e Biserica și tot harul”. Iar Rufin adaugă: „Biserica e fără pată și fără sbîrcitură”.

Biserica este sobornicească pentru că e răspîndită în toată lumea, cuprinde credincioși din toate timpurile și din sînul tuturor popoarelor. Apoi pentru că „fiecare membru și toți la un loc stau în unire cu Biserica întreagă și aceasta cu fiecare membru. Mai este sobornicească și pentru că Sinoadele ecumenice sau Soboarele a toată lumea sînt autoritatea cea mai înaltă a obștei creștine, avînd să se pronunțe fie asupra credinței, fie asupra vieții creștine. Biserica „sobornicească” are, în fine, și înțelesul de „ortodoxă”, adică dreptcredincioasă (dreptmăritoare), ceea ce înseamnă unitate în adevărata învățătură și conducere, ca legătură ce unește Bisericile din diferite teritorii”.

Biserica se numește apostolească „pentru că ea a fost întemeiată de Mîntuitorul Iisus Hristos pe Sf. Apostoli (Efeseni 2, 20), a fost răspîndită în lume și organizată de către Sf. Apostoli, pentru că păstrează neschimbată învățătura dată de Iisus Hristos și de Duhul Sfînt prin Sf. Apostoli și pentru că păstrează darurile Sf. Duh de la Sf. Apostoli, prin succesiune, adică păstrează legătura harului neîntreruptă de la aceștia pînă astăzi, succesiune numită apostolică”.

Sf. Apostol Pavel scrie: „Pentru aceea dar, de acum nu mai sînteți străini și nemernici, ci împreună cetățeni ai lui Dumnezeu, zidiți fiind pe temelie Apostolilor și a prorocilor, fiind piatra cea din capul unghiului însuși Iisus Hristos, întru care toată zidirea alcătuindu-se crește, întru locaș sfînt, în Domnul” (Efeseni 2, 19—21).

Sf. Părinți arată, în scrierile lor, același înțeles pentru Biserica apostolească.

Sf. Biserică lucrează în lume în virtutea iubirii lui Dumnezeu și vrea să încălzească iubirea în sufletele tuturor fiilor ei: iubirea către Dumnezeu, către oameni, către toți oamenii ca prin aceasta toți să trăiască în bună pace și în înțelegere frățească. Ea înfățișează, astfel, pentru vecie, comunitatea încălzită neconținut de cea mai aleasă dintre virtuțile creștine.

D. Călugăr

Cuvinte înțelepte

Scriitorul bisericesc Tertulian spune: „Conștiința poate fi acoperită de întuneric, pentru că ea nu e Dumnezeu; dar nu poate fi nimicită, fiindcă e de la Dumnezeu”.

Conștiința curată e cea mai frumoasă răsplată, pentru toată osteneala și încordarea cheltuită la săvîrșirea unei fapte bune și dezpăgubește cu belșug de judecățile uneori strîmbe ale oamenilor. Pe ea, fericitul Augustin o numește foarte nimerit „un paradis”. Și tot pe ea Sf. Ap. Pavel o socotește ca adevărata mărire a cuiva, cînd zice: „Aceasta e lauda noastră: mărturisirea conștiinței noastre”. Și psalmistul David o arată drept cea mai frumoasă dorință a omului, cînd spune: „Inimă curată zidește întru mine, dumnezeule; și duh drept înnoiește întru cele dinaintea mele” (Ps. 50).

Virtutea este fapta bună în stare de continuitate. Platon o numește „sănătatea și frumusețea și chipul cel bun al sufletului”. Iar Spinoza spune că „virtutea nu e altceva decît lucrarea după legea naturii interne și legea vieții omului; și a trăi virtuos, înseamnă a trăi după legea propriei tale naturi”.

Înțelepciunea, bărbăția, cumpătarea și dreptatea sînt virtuțile cele mai folositoare oamenilor, în această viață. Iar filozoful Descartes spune că „înțelepciunea e rațiunea luminată și arta de a se conduce prin cugetări drepte”. Odată, împăratul arian Valente a trimis la Sf. Vasile cel Mare pe prefectul său Modest, ca să-l amenințe cu vînderea averilor, cu exilul și chiar cu moartea, dacă nu va trece la arianism. Dar episcopul Vasile îi răspunse: „Eu nu mă tem de nimic: de vînderea averilor nu, fiindcă n-am alta decît hainele și cărțile mele; de exil nu, pentru că tot pămîntul e al bunului Dumnezeu și pretutindenea pot să-l slujesc, de moarte nu, fiindcă ea nu poate decît să mă apropie mai iute de patria după care suspin atîta”. Această bărbăție a arătat-o el și cînd a venit împăratul însuși, care vîndîndu-i statornicia și tăria sa, nu i-a mai făcut nici o supărare; căci omul tare se aseamănă cu diamantul, care nu poate fi zgîriat de nici o piatră. Iar dreptul Iov zice: „Lupta este viața omului pe pămînt” (7, 1). Și despre Sf. Laurențiu se spunea: „Focul care ardea înăuntrul lui, era mai tare decît acel care-i consuma trupul”. Sf. Ap. Pavel spune: „Dumnezeu nu ne-a dat duh de temere, ci duh de tărie ... ci suferă cu mine pentru Evanghelie, prin puterea lui Dumnezeu” (2 Tim. 1, 7).

Cea mai mare pildă a tăriei — bărbăției — a fost Domnul Hristos, care ca un erou s-a luptat cu suferința și a biruit-o. După El, au venit toți Sfinții și martirii, care au urmat cu tărie Domnului lor. Iar virtuțile ce stau în legătură cu tăria și o însoțesc sînt: răbdarea și stăruința.

Infrînarea sau cumpătarea e stăpînirea de sine și a tuturor poftelor, care se așază în noi, prin simțurile noastre; deci „feriți-vă de poftele rele ca unele ce se luptă împotriva sufletului” cum spune Apostolul.

Pr. V. A. Bassarabin

23 August

Această dată a devenit de mult sinonimă cu progres și prosperitate pentru poporul și țara noastră. Realitatea această a intrat adinc în conștiința maselor, în conștiința poporului, care o simte și o trăiește și care o exteriorizează în versuri ca acestea:

„Floricea de cireș
De s-ar face munții șes
Și dealul colnic ales,
Să mă uit din sat în sat,
Să văd straiul cel bogat
Pe care-l îmbracă țara
De-i mândră ca primăvara“.

Versurile de mai sus, creații ale folclorului nostru nou, exprimă cald și fidel, în imagini atît de frumoase, marile și înnoitoare transformări ale țării noastre în anii puterii populare. De altfel, această constatare o fac și diferșii oaspeți care ne vizitează țara și care au cuvinte de admirație față de „straiul cel bogat“, față de ritmul intens de viață înnoitoare pe care-l întîlnesc în toate ungherele patriei. „România este o țară încîntătoare, cu oameni harnici, talentați și primitivi. Tot ceea ce am văzut în țara dv. m-a impresionat profund“ — este doar una din declarațiile mai recente, aparținînd criticului și istoricului literar Pierre de Boisdeffre, directorul programelor de la radioteleviziunea franceză, care în cursul lunii iulie a.c. aproape 2 săptămîni a fost oaspetele țării noastre.

Imprestionează desigur frumusețea naturală a țării noastre, dar impresionează deosebit peisajul industrial, noile construcții de tot felul care răsar de la o zi la alta, agricultura noastră socialistă în plină dezvoltare și în general întreaga muncă creatoare care se desfășoară clocotitor în imensul laborator sau șantier al țării.

Intorcînd armele împotriva cotropitorilor fasciști, luptînd cu mari jertfe umane și materiale cot la cot cu armatele sovietice — cea mai mare forță antihitleristă — pînă la victoria finală și luîndu-și soarta în propriile sale mîini, poporul nostru își făurește într-adevăr, după 23 August 1944, istoria sa cea mai glorioasă.

Cîteva date ne sînt grăitoare în această privință.

Înfăptuirea în ritm susținut a industrializării socialiste a asigurat obținerea unei producții industriale în anul 1965 de 2,24 ori mai mare decît cea din 1959 și de aproape 10 ori mai mare decît cea din 1938. În 1965 industria a creat 60% din produsul social, comparativ cu 30% în 1938, iar împreună cu ramura construcțiilor a produs în 1965 — 56% din venitul național.

În condițiile dezvoltării întregii industrii, a fost asigurată dezvoltarea cu precădere a producției mijloacelor de producție. Astfel, în anul 1965 cele patru ramuri hotărîtoare pentru progresul întregii economii a țării: energia electrică și termică, siderurgia, construcțiile de mașini și chimia au realizat 50,4% din producția globală industrială, față de 27,5% în 1950 și numai 18% în 1938.

Important este că această înflorire industrială nu caracterizează doar cîteva orașe sau regiuni, ci tot cuprinsul țării: Conducerea noastră de stat dă o atenție deosebită dezvoltării armonioase a tuturor regiunilor, prin ridicarea acelor care în trecut erau înapoiate. În preajma celui de al doilea război mondial de pildă, întreprinderile industriale din Moldova, Oltenia și Dobrogea dădeau împreună abia 12% din producția industrială. Sau în 1965, numai regiunea Bacău a dat 6,5% din producția industrială globală a țării, reg. Galați 4,3%, reg. Oltenia 4,2% etc.

De reținut de asemenea că în primele cinci luni ale anului în curs, planul producției industriale a fost îndeplinit, pe ansamblu, în pro-

porție de 102,2 la sută, obținîndu-se peste prevederi o producție de 1,5 miliarde lei. Aceasta este o garanție în plus că marile obiective pe care noul Cîmbinal sau Planul de Stat de dezvoltare a economiei naționale pe anii 1966-1970 și le propune se vor împlini.

În agricultură se știe că în 1965 s-a obținut cea mai mare producție, asigurîndu-se astfel necesarul consumului intern și un excedent pentru export. A fost îmbunătățită organizarea conducerii și planificării agriculturii, au luat ființă uniunile cooperatiste raionale și regionale, Uniunea Națională a Cooperativelor Agricole de Producție, creîndu-se astfel cadrul organizatoric pentru participarea mai activă a maselor țărănești la conducerea agriculturii, a treburilor generale ale țării.

Cîmbinalul prevede și în agricultură mari investiții pentru irigații, hidroameliorări etc., precum și sporirea parcului de tractoare, combine și alte utilaje agricole, prevăzîndu-se pentru 1970 o sporire a producției globale agricole de 26—32% față de media anilor 1961—1965. La această producție va contribui desigur și buna gospodărire a fondului funciar, folosirea cu maximum de randament a fiecărei palme de pămînt.

Edificatoare este apoi mișcarea culturală de mase, fără precedent la noi în țară. După cele mai noi date, mișcarea de artiști amatori de pildă numără peste 40.000 de formații, în cadrul cărora aproximativ 1.000.000 de iubitori ai tuturor artelor își încearcă puțurile.

Toate aceste fapte și desigur încă alte multe asemenea lor, care nu pot fi cuprinse în cîteva rînduri de gazetă, se oglindesc în noua Constituție a țării, votată cu un an în urmă. Străbătută de un înalt spirit umanitarist, Constituția proclamă solemn că „Întreaga activitate de stat are drept scop creșterea continuă a bunăstării materiale și culturale a poporului, asigurarea libertății și demnității omului, afirmarea multilaterală a personalității umane“, „libertatea conștiinței“, organizarea și funcționarea liberă a „cultelor religioase“ etc., principii care fac mare cinste patriei noastre.

Izvorită din firea pașnică și plină de omenie a poporului nostru și avînd în frunte pe cei mai buni fii ai săi care-i slujesc cu credincioșie interesele, țara noastră duce, pe plan extern, o politică consecventă de apărare a păcii, de bună vecinătate cu toate țările, de colaborare, „de dezvoltare între state a unor relații normale, întemeiate pe respectarea principiului suveranității și independenței naționale, neamestecului în treburile interne ale altora, egalității în drepturi a tuturor națiunilor“ — după cum a declarat dl. Ion Gheorghe Maurer, Președintele Consiliului de Miniștri, cu prilejul vizitei făcute în Turcia la sfîrșitul lunii iulie a.c.

Din această înțeleaptă politică au emanat o seamă de foarte importante și constructive propuneri, pe care delegații țării noastre le-au susținut cu succes în diverse foruri internaționale. Cunoaștem desigur aceste propuneri și la ele se referă dl. René Maheu, directorul general al U.N.E.S.C.O., cînd declara pe la mijlocul lui iulie cu prilejul unei vizite în țara noastră, că România este în fruntea propunerilor menite să dezvolte cooperarea internațională în toată diversitatea ei, cuvinte care dovedesc prestigiul de care Republica Socialistă România se bucură peste hotarele sale.

Cu astfel de fapte, cu astfel de realizări, cu astfel de proiecte de viitor întîmpină poporul nostru ziua de 23 August, sărbătoarea sa națională cea mai mare.

Toate aceste realizări constituie chezașia mersului înainte a patriei noastre, chezașia a noi și mai mărețe realizări, care vor aduce după sine o tot mai mare înălțare a patriei, continua ei înflorire și prosperitate.

R.

Gînduri la 23 August

În viața popoarelor sînt zile mari care sintetizează strălucit dimensiunea întreită a timpului: trecutul, prezentul și viitorul. Așa este 23 August 1944, zi care conturează luminos idealul național din istoria noastră zbuciumată, dar măreață.

Privind trecutul din vîrfurile acestei zile, îl vedem plin de obidă și amar pentru poporul român, silit să trăiască sărac în țară bogată, ignorat și rob pe glia strămoșească, exploatat pînă la sînge de monopolurile străine lacome de averi și de un regim burghezo-moșieresc.

Privind prezentul din acest zenit național, ni se umple inima de bucurie și de mîndrie, pentru realizările uriașe, admirabile ale poporului nostru harnic și înțelept, care sub conducerea celor mai buni fii ai săi făurește o viață nouă din ce în ce mai îmbelșugată și fericită.

În sfîrșit privind viitorul de pe piscurile lui 23 August ni se desvăluie panorama fermecătoare a desăvîrșirii construcției socialismului în țara noastră.

Ziua de 23 August, sărbătoarea eliberării patriei, este piatră de hotar, între o epocă de încetușare și rușine a României capitaliste apuse și o epocă de eliberare și demnitate națională a României socialiste care strălucește frumos la orizont, sub razele unui soare de primăvară care-i pregătește un mare viitor.

23 August a deschis zorile de lumină în istoria patriei noastre cum n-a fost alta și pe care n-o visau nici cei mai înflăcărați patrioți. Dovadă sînt faptele. Deși de atunci au trecut abia 22 de ani — așa de puțini în viața unui popor — totuși fizionomia patriei noastre s-a schimbat radical, s-au făcut salturi calitative extra ordinare, s-au produs transformări impresionante care în ritmul trecutului nu s-ar fi realizat nici în sute de ani, Secretul stă în faptul că ziua de 23 August a descătușat deplin toate energiile creatoare, spiritual-morale și fizice ale poporului care le valorifică neîncetat la maximum, punîndu-le în slujba patriei și a progresului social multilateral și prin aceasta în slujba promovării umanismului socialist.

Pe plan politic extern, România socialistă de azi are asigurată o suveranitate și independență deplină, o demnitate recunoscută și prețuire unanimă în rîndul popoarelor lumii.

Pe plan politic intern avem o autentică democrație socialistă, clădită pe libertate integrală, justiție socială, și egalitate de drepturi și datorii între toți cetățenii patriei, indiferent de origine etnică, credință religioasă, sex și vîrstă. Toți au drepturi egale în fața vieții, a libertății și a fericirii.

Din aceste principii larg umanitare izvorăște patriotismul curat și sincer, spiritul de jertfă, conștiința datoriei și elanul creator al fiecărui cetățean din România socialistă. Poporul muncitor deține puterea de stat. El a lichidat exploatarea cruntă din trecut prin naționalizarea proprietății capitaliste și a mijloacelor de producție industriale în 1948 și cooperatizării agriculturii în 1962.

Aceste măsuri au creat condițiile obiective de egalitate materială și spirituală, de pace și de înfrățire între cetățeni, singurul criteriu de existență și stimulare rămînd munca socialistă creatoare, depusă pentru înflorirea patriei, binele și bunăstarea tuturor.

Această muncă obștească a creat industria grea, care determină întreg progresul economic al patriei. Datorită ei, întregă industria crește și înfloarește într-un ritm rapid. Ea face din țara noastră un vast șantier de muncă pe ogoare, în uzine și fabrici, la șes, la deal, la munte și la mare, unde poporul nostru construiește neîn-

(Continuare în pag. 4)

Gînduri la 23 August

(Urmare din pag. 3)

cetat pentru un viitor mare și luminos, liniștit și fericit. Munca obștească asiduă, depusă cu elan în toate domeniile, a împodobit și împodobeste zilnic peisajul țării, cu noi fabrici și orașe, cartiere curate și civilizate, cu grădini și parcuri frumoase, cu minunate clădiri pe litoral care uimesc pe străini.

Pe plan social-cultural poporul nostru are un nivel de trai superior față de trecut. Se hrănește și se îmbracă mai bine, locuiește în clădiri noi, spațioase, sănătoase și luminoase. Toți se bucură de munca pe care o depun, căci este a lor. Satele sînt electrificate și curate, dotate — ca și orașele — cu dispensare, maternități, policlinici, creșe, grădinițe, cămine de copii, bătrîni etc.

Mortalitatea a scăzut, longevitatea a crescut, analfabetismul a dispărut, învățămîntul de 8 ani și cel mediu este gratuit, școlile sînt în toate cătunele, facultățile sînt deschise tuturor.

Literatura de înaltă calitate morală, umanitară, patriotică și socialistă e în deplină dezvoltare. Artistul împlinește azi conștient o funcție socială superioară. Mijloacele de culturalizare: presa, revista, radioul, televizorul, biblioteca etc. se găsesc aproape în toate casele.

Cetățeanul României socialiste are un nou stil de viață, cu un orizont larg, iar oamenii noștri de astăzi și savanții iau parte la toate congresele și conferințele internaționale.

În organizațiile mondiale, la U.N.E.S.C.O. etc., patria noastră este subiect — și nu obiect — al istoriei. Ea se bucură de un prestigiu deosebit,

iar cuvîntul delegațiilor noastre este primit prețutindeni cu mare interes și este ascultat cu atenție.

Prestigiul moral al României socialiste izvorăște din politica noastră de pace și prietenie cu toți, din coexistență pașnică și colaborare multilaterală cu toate popoarele lumii indiferent de regimul lor politic și de ordinea lor socială, izvorăște din ideologia democrat-umanitară pe care o promovează neclintit. Consecvent acestor principii, încheiem azi acorduri multilaterale cu toate statele, pe baza respectului suveranității, egalității și avantajului reciproc.

O atmosferă de bucurie și sărbătoare, de înnoire îmbracă toată țara adusă de eroica zi de 23 August, ziua marilor biruințe și de mărețele realizări ale poporului nostru. Să fim la înălțimea ei și să o prețuim, dovedind cu fapta că sîntem buni patrioți.

În scopul acesta, să nu precupețim nici un efort creator pentru binele și progresul patriei. Să ne facem datoria cu rivnă și dragoste, oriunde ne cheamă interesele patriei. Să ne sporim conștiința socialistă, să ne integrăm în aspirațiile și idealurile României Socialiste.

Să muncim și să luptăm pentru înălțarea, întărirea și înfrumusețarea patriei noastre scumpe. Să stăm strînși uniți în jurul Conducătorilor ei, urmînd pilda de jertfă a celor ce au făurit această zi măreață.

Să luptăm pentru biruința păcii în lumea întreagă, pentru binele și fericirea noastră a tuturor.

Pr. Simion Radu

Cîntec Patriei

Trăiască România cea tînără și mîndră
Născută-n zorii verii, cu fruntea numai flori,
Stăpînă pe-a ei soartă, nebiruită-n lume,
Puternică prin jertfe și tare prin sudori.

Oamenii muncii cîntă a lor biruință
Căci brațele tăiat-au și munții și cîmpia.
În locuri neumblate azi crește pîinea țării,
Și rid steluțe-n sate—Trăiască România!

Republică măreață, socialistă-n toate
Drapelul tău de-a pururi va flîrîi în vînt.
În juru-ți zid clădi-vom, lupta-vom pentru pace,
Trăiască România și pacea pe pămînt!

Aurelia V. Gîrlonța

5. „Născut din Tatăl mai înainte de toți vecii“ este acesta. Cuvîntul „născut“ nu are înțelesul nostru pămîntesc, ci unul contrar celui comun. Vrea să ne arate, că nu e făcut, că nu e făptură. Cum avem să înțelegem această „naștere“ e o taină și zadarnic ne-am frămînta mințile cu dezlegarea ei. Dacă legăm cuvîntul cu „mai înainte de toți vecii“ ni se deslușește ceva. Va să zică, timpul, vecii care i-au ființat odată cu crearea făpturilor, nu existau, cînd „s-a născut“ Fața a doua a lui Dumnezeu. Așa ni se arată, că în acest articol mărturisim firea dumnezeiască a Mîntuitorului.

Impotriva ereziei lui Arie și a altora ca ei, s-a întocmit acest articol. Arie învăța că Mîntuitorul e făptură, e creat; chiar dacă declara, că e mai presus de toate făpturile, tot creație rămînea. Ori făptura nu este Dumnezeu.

6. Și pentru ca erezia să fie și mai cu tărie înfierată, prin celelalte cuvinte ale articolului acestuia, se accentuiază cu cuvintele Domnului dumnezeirea lui Iisus Hristos, Domnul nostru. Este Lumină din Lumină și mai clar: Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, și e născut iar nu făcut. Și mai mult, ca să nu înțelegă vreunul că prin aceste cuvinte s-ar susține, că s-ar fi creat încă un Dumnezeu, s-a pus imediat lămurirea, că Iisus Hristos cel născut din veci este de o ființă, formează, este, aceeași ființă cu Tatăl. Căci „Eu și Tatăl una sîntem“ și „Tatăl întru mine și eu întru Tatăl“ a spus chiar Mîntuitorul. Deci unul și același Dumnezeu.

7. Și tot pentru a întări și mai mult adevărul acesta, s-au adaus și cuvintele: „prin carele toate s-au făcut“, care nu se leagă de „Tatăl“, ci de ființa divină, avînd înțelesul că și prin Fiul lui Dumnezeu cel mai înainte de veci s-a făcut lumea, făpturile.

Așa spun Sfintele Scripturi, așa au propovăduit Sf. Apostoli, așa au mărturisit sfinții mucenici și mărturisitori, așa au învățat Sfinții Părinți, așa a învățat totdeauna Biserica ortodoxă.

„Părinte, a venit ceasul; — Eu Te-am proslăvit pe pămînt, lucrul ce Mi-ai dat să-l fac l-am făcut; acum preamărește-Mă și Tu, Părinte cu mărirea, pe care am avut-o la Tine mai înainte de a fi lumea“ (Ioan 17, 1 și 4—5) sînt cuvintele Domnului Iisus Hristos din rugăciunea Lui numită arhierescă și arată limpede firea Lui dumnezeiască, la care se referă întreg articolul al doilea al simbolului de credință ortodox.

gim

Simbolul credinței

ARTICOLUL AL DOILEA

(Cred) Și întru unul Domnul Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, unul născut, carele din Tatăl s-a născut mai înainte de toți vecii, — Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, născut iar nu făcut, — Cel ce este de o ființă cu Tatăl, — prin Carele toate s-au făcut.

1. Pentru noi creștinii ortodocși Mîntuitorul și Stăpînul vieții noastre este Iisus Hristos. „Voi mă numiți pe mine Invățător și Domn, și bine ziceți, că sînt“ (Ioan 13, 13). — „Păziți-vă să nu vă înșele cineva, căci mulți vor veni în numele meu și vor zice: eu sînt Hristos și vor înșela pe mulți... Atuncea de vă zice cineva: iată Hristos este aici sau acolo — să nu credeți căci se vor scula hristoși mincinoși“ (Mt. 24, 4 și 23, 24). Nu cunoaștem și nu mărturisim decît pe „Unul-Sfînt, Unul-Domn, Iisus Hristos întru mărirea lui Dumnezeu-Tatăl“ cum ne lămurește Sf. Apostol Pavel (Filip. 2, 11) și cîntă toată Biserica.

2. Dar și numele Iisus și Hristos, cuprinse și pomenite repetat de Sf. Scriptură au înțeles și învățatură de credință. Iisus, tradus în limba noastră, însemnează: Celce dă mîntuirea sau scurt Mîntuitorul. Iai Hristos (pe limba greacă) este cuvînt egal cu Mesia (din limba evreiască); — pe românește: Unul (miritul) lui Dumnezeu. Tot Vechiul Testament spune, că Tatăl va trimite pe Fiul Său să mîntuiască lumea. Și cînd Arhanghelul vestește Sf. Fecioare că a venit vremea mîntuirii îi spune: „Și vei naște fiu și vei pune numele lui — Iisus“ (L. 1, 31). Tot

în Vechiul Testament ni se spune, că peste regi, arhierii și prooroci se turna untdelemn sfințit din cornul ce se păstra în Cortul Sfînt și apoi la templu și așa deveneau unșii Domnului. Despre Domnul nostru Iisus Hristos se proorocise, că va fi în aceeași vreme și prooroc și arhieru și împărat și ungerea i-o face, nu oamenii, ci însuși Tatăl cel Cereșc. Și Mîntuitorul în tot timpul propovăduirii Sale a întărit și prin cuvînt și prin faptă și prin mărturia oamenilor că este „Hristosul, Fiul lui Dumnezeu cel viu“.

De aceea mărturisim că Cel ce dă mîntuirea este Miritul lui Dumnezeu, rostind numele Iisus Hristos.

3. Că e Fiul lui Dumnezeu, o știm din proorocii, din glasul Arhanghelului de la Buna-vestire: „Fiul Celui de Sus se va cheama“ (Lc. 1, 32) și din însuși graiul Mîntuitorului.

4. Dar de ce s-au pus și cuvintele: Unul născut carele din Tatăl s-a născut? S-au pus în simbolul nostru de credință, fiindcă sînt înseși cuvintele Mîntuitorului spuse învățatului Nicodim: „Așa a iubit Dumnezeu lumea, încît și pe Unul-născut Fiul Său l-a dat (jertfă de răscum-părare), ca tot cel ce crede în El să nu piară, ci să aibă viața de veci“ (Ioan 3, 16). Și s-au mai pus, pentru că s-au găsiteretici, ca Arie care a sucit adevărul și au smintit pe cei neștiutori. Deci spre a ne feri de rătăcire. Și s-au mai pus și pentru ca să ne amintim mereu, că numai Unul este adevăratul Iisus Hristos. „Căci se vor scula hristoși mincinoși și vor arăta semne mari și minuni, ca să ademenească de se va putea pe cei aleși“ (Mt. 24, 23—24).